

Arrest

nr. 216 435 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. BANDE
Amerikalei 29 / 10
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. BANDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer gekend in de gevangenis als: Naam: E.M.R.(...) Nationaliteit: Marokko Geïdentificeerd als: E.M.R.(...) onderdaan van Marokko Alias: E.M.R. o., R. geboren te Marokko op 01/01/1986, onderdaan van Marokko; E.M.R. (...) onderdaan van Marokko wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij 1 beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 05/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2) REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de ; toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980: Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een : ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader - aabn bendevoorming-deelname - wapens-verboden wapenfabricatie, verkoop, invoer, dragen - valse naamdracht- inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 25/10/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent; dat het feit dat hij zich heeft gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, een gevaar voor recidive vertegenwoordigt; er bestaat een risico op onderduiken. 1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 4 ° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg gegeven aan zijn eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 05/07/2011 en 20/08/2013. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorrecht door hem ingevuld op datum van 21/09/2018 dat hij een broer heeft die woonachtig is in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn broer wordt dan ook niet aangenomen. Bovendien het feit dat de broer van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 21/09/2018 dat hij terug wil keren naar zijn land van herkomst, Marokko. Betrokkene heeft ook geen vrees in kader van art. 3 EVRM vermeld. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van tien jaar proportioneel.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van "Artikel 74/11, §1, in fine van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en juncto art. 43 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker betoogt als volgt:

“UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

Aan verzoeker werd zowel een inreisverbod opgelegd als een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen het feit dat hij thans het grondgebied dient te verlaten, verzet hij zich niet, doch het inreisverbod van tien jaren voor het grondgebied van België en van de andere staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, wordt wel aangevochten, en dit omwille van de hieronder uiteengezette middelen. 1. Eerste middel: De motivering die men hanteert om verzoeker een inreisverbod op te leggen van maar liefst tien jaar voor België en bij uitbreiding de gehele Schengenzone, is de volgende: (...) Deze motivering is echter onvoldoende, en in strijd met de huidige wetgeving. Schending van: - Artikel 74/11, §1, in fine van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en juncto art. 43 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; 1. Volgens artikel 74/11, § 1, eerste lid, Vw. moet zowel de bestaansreden als de duur van het inreisverbod worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de memorie van toelichting bij het ontwerp van de wet dat tot het voornoemde artikel 74/11 heeft geleid, wordt benadrukt dat richtlijn 2008/115/EG 'over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven', oplegt dat men tot een individueel onderzoek overgaat, dat men rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.¹ In casu kijkt men bij het nemen van de beslissing louter naar de kwalificatie van de tenlastenleggingen waarvoor verzoeker werd veroordeeld, om deze hoegenaamd te doen vallen onder het begrip "dwingende .redenen van openbare veiligheid of nationale veiligheid", dewelke de beslissing in kwestie zouden kunnen rechtvaardigen. Uit Europese rechtspraak blijkt dat druggerelateerde criminaliteit onder de noemer van 'ernstige reden van openbare orde' kan vallen indien het gaat om georganiseerde handel in verdovende middelen. Dit is echter niet automatisch zo, en er moet dus verwezen worden naar de specifieke omstandigheden van het geval. Het Hof van Justitie is daarnaast overigens duidelijk in haar rechtspraak, stellende dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen (voor verzoeker gaat hem om één veroordeling), op zichzelf géén motivering zijn van maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet overeenkomstig het Hof slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.² 2. Op geen enkele wijze vermeldt men in het inreisverbod wat de concrete rol van verzoeker in deze feiten is geweest, wat zijn persoonlijke gedragingen zijn geweest, en in welke mate deze specifieke persoonlijke gedragingen ervoor zorgen dat het gedrag van verzoeker thans bestempeld kan worden als een actueel, werkelijk en dreigend gevaar. Ongeacht de kwalificatie van de tenlastenleggingen, en de zwaarwichtigheid die men daaraan verbindt, dient erop gewezen dat 'zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid"'.³ De huidige motivering laat namelijk geenszins toe om uit te maken welke handelingen verzoeker zelf zou hebben gesteld, en om aldus te oordelen of deze persoonlijke handelingen van verzoeker wel een voldoende graad van ernst hadden, waardoor hij thans een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Gelet op deze gebrekkige motivering is het bijgevolg ook niet mogelijk om een correcte evenredigheidstoets uit te voeren zoals door de wet voorgeschreven in art. 43§1, lid 2 Vw.⁴ Artikel 43 Vw. is een omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn⁵, en alinea 2 in dit art. 27 luidt als volgt: 2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval, of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Ook staat vast dat de motivering in rechte en in feite afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregelen veroorzaakte gevolgen. Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering is niet afdoende.⁶ 3. Daarenboven volgt uit rechtspraak van de Raad van State dat de duur van het inreisverbod afzonderlijk dient gemotiveerd te worden, en dat de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd niet kan gelden als motivering voor de duur ervan.⁷ In casu is de motivering die werd gegeven om de duur van het inreisverbod te verantwoorden, geenszins te onderscheiden van de motivering van het inreisverbod zelf. De motivering die wordt gegeven voor het bepalen van de duur van het inreisverbod vormt enkel de

reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. Minstens dient er afzonderlijk, en op afdoende wijze, gemotiveerd te worden voor welke termijn het inreisverbod dient opgelegd te worden, en dit des te meer wanneer men een dermate langdurig inreisverbod oplegt, m.n. van tien jaar. Bovendien is het duidelijk dat er in onderhavig dossier geen enkel individueel onderzoek gedaan werd, en dat men geen rekening heeft gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Zo dateren de enige feiten ten laste van verzoeker van ruim 8 jaar geleden, en wordt er over diens situatie sindsdien, evenals over diens detentieparcours met geen woord gerept. Op die manier is het volstrekt onmogelijk om te oordelen in welke mate hij thans een dreigend en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.. Verzoeker verzet zich hoegenaamd niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten hetgeen ter zelfder datum aan hem werd betekend, en zoals aangegeven in de motivering van het inreisverbod heeft hij nooit enige stappen ondernomen om zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier te trachten te regulariseren, doch dit is omdat het nooit zijn intentie is geweest om hier gedurende een langere termijn te verblijven. In Marokko heeft hij namelijk een adres, heeft hij papieren, en heeft hij werk, waardoor hij aldoor zonder enige problemen opnieuw kan functioneren. Tijdens zijn detentie overleden echter zijn beide ouders in Marokko, hetgeen ervoor zorgt dat zijn familiale bindingen aldaar eerder beperkt zijn, en dat het voornamelijk gaat om 'verdere familie'. Men kan dan ook niet rond het feit dat verzoeker familie heeft in België, m.n. een broer waarmee hij een zéér goed contact heeft, en waarover sprake in de motivering bij het inreisverbod, en ook in Spanje, in Frankrijk, in Nederland, etc., etc. Door de opgelegde maatregel wordt het hem volstrekt onmogelijk gemaakt om met deze familie (waaronder in eerste graad, een aantal broers in Spanje, één in België,..) een verder contact te onderhouden zonder hen te verplichten zich te verplaatsen, hetgeen onredelijk is. In die zin is het opleggen van een inreisverbod van tien jaar, voor zowel het grondgebied van België als dat van de andere staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, geenszins proportioneel, en schaadt dit ernstig zijn belangen, des te meer gezien er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker thans een werkelijk, actueel en dreigend gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid vormt, en al zeker niet gedurende de komende volle tien jaren. 4. De bestreding beslissing motiveert dan ook niet waarom er in casu sprake is van een ernstig gevaar voor de openbare orde zoals vereist door artikel 74/11 §1, en evenmin motiveert zij waarom een inreisverbod van maar liefst tien jaar proportioneel zou zijn. Op deze manier schendt zij duidelijk de motiveringsplicht.”

2.2. Artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is van toepassing op van de burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker is geen burger van de Unie en evenmin een familielid van een in België verblijvende burger van de Unie, minstens toont verzoeker dit niet aan. Verzoeker kan zich dan ook niet beroepen op voormelde wetsbepaling en op de daarin door hem gelezen evenredigheidstoetsing, en evenmin op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de (oude) richtlijn 64/221/EG die opgegaan is in de Burgerschapsrichtlijn 2004/38/EG waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Verder kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar een uittreksel uit de memorie van toelichting dat betrekking heeft op de artikelen 21 en 22 van de Vreemdelingenwet die respectievelijk handelen over het beëindigen van het verblijf van de onderdanen van derde landen die gemachtigd zijn om langer dan drie maanden in België te verblijven voor een beperkte of onbeperkte duur, wanneer redenen van openbare orde of nationale veiligheid dit rechtvaardigen en de onderdanen van derde landen viseren die de vestigingsstatus of de status van langdurig ingezetene genieten en de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft (Kamer, *Parl. St.*, 2016-2017, document 54 2215/001, pp.24 en 25). Verzoeker bezit voormelde hoedanigheden namelijk niet.

2.3. Waar verzoeker de schending opwerpt van “de motiveringsplicht” en opwerpt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat verzoeker hiermee de schending beoogt op te werpen van de formele motiveringsplicht.

2.4. Wat betreft de duur van het opgelegde inreisverbod, merkt de Raad voorafgaandelijk op dat, overeenkomstig §1, eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld “door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). In eerste instantie wordt overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de duur van een inreisverbod op maximaal drie

jaar gesteld, maar uit het vierde lid van voormelde wetsbepaling volgt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.5. De Raad stelt *in casu* vast dat met betrekking tot de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gespecificeerd dat, in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, een termijn van 10 jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Deze vaststellingen worden als volgt onderbouwd in de bestreden beslissing:

“- verzoeker heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader - aan bendevorming-deelname - wapens-verboden wapenfabricatie, verkoop, invoer, dragen - valse naamdracht- inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 25/10/2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 5 jaar;
- gezien de ernst van deze feiten, leidt de verwerende partij af dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
- de persoonlijkheid van verzoeker betekent een gevaar voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent;
- verzoeker heeft zich gedragen met een totaal wantrouwen zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, en vertegenwoordigt hierdoor een gevaar voor recidive;
- verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en heeft nooit geprobeerd om zijn verblijf te regulariseren.”

Verder blijkt dat de verwerende partij een afweging en beoordeling heeft gemaakt in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarbij rekening gehouden wordt met de elementen die verzoekers zaak kenmerken.

Ten slotte besluit de verwerende partij dat, gelet op alle besproken elementen, alsook het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod voor 10 jaar proportioneel is.

2.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van verzoeker en dat duidelijk de redenen blijken waarom een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat er geen onderscheid gemaakt werd tussen de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd en de redenen waarom een inreisverbod van 10 jaar wordt opgelegd. Dat in de bestreden beslissing elementen worden hernomen die ook werden aangehaald in het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 oktober 2018 waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, met name één van de twee redenen waarom aan verzoeker geen termijn verleend werd om het grondgebied te verlaten (risico op onderduiken) - wat conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet al een reden vormt van het opleggen van een inreisverbod - kan op zich geen schending vormen van de formele motiveringsplicht. De motivering van de bestreden beslissing is duidelijk en stelt verzoeker derhalve in staat er zich op te verdedigen zodat het doel van de formele motiveringsplicht bereikt is. Verzoeker maakt gewag van *“Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering”*, maar deze kritiek vindt geen steun in de bestreden beslissing. Verder blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert zodat verzoeker de motieven ook kent. Het middel wordt derhalve verder behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.7. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.8. De bestreden beslissing vormt zoals gezegd de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt: *“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”*

Hieruit blijkt dat geen sprake is van dwingende redenen van openbare veiligheid of nationale veiligheid zodat verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig kan opwerpen dat er sprake moet zijn van dergelijke redenen die de bestreden beslissing moeten kunnen rechtvaardigen. Evenmin vereist artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet dat er sprake moet zijn van een *“actueel, werkelijk en dreigend gevaar”*.

2.9. Verzoeker benadrukt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist dat er rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, maar zoals gezegd blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij hiermee rekening gehouden heeft.

2.10. Verzoeker valt erover dat nergens vermeld wordt wat zijn concrete rol in de feiten is geweest. De Raad ziet niet in waarop deze verwachting van verzoeker gestoeld is. Verzoeker wordt geacht zelf de details te kennen die aanleiding gegeven hebben tot zijn strafrechtelijke veroordeling (zie ook *infra* punt 2.13.). De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing heel duidelijk dat de persoonlijkheid van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent. De Raad acht deze overweging deugdelijk en pertinent. De verwerende partij heeft zich niet beperkt tot het louter aanhalen van verzoekers strafrechtelijke veroordeling, maar heeft ook gewezen op de maatschappelijke impact van de gepleegde drugsfeiten. Verzoeker gaat niet concreet in op dit motief.

2.11. Hierbij stipt de Raad aan dat de schadelijke maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten herhaaldelijk werd benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*).

2.12. Ook het Europees Hof van Justitie heeft ten overvloede reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*).

In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende:

“46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.
47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.

54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”

2.13. Verzoeker kan niet ernstig betwisten dat er sprake was georganiseerde drugshandel gezien hij veroordeeld werd omdat hij zich schuldig gemaakt had als dader of mededader - aan bendevorming - deelname - wapens - verboden wapenfabricatie, verkoop, invoer, dragen - valse naamdracht - inbreuken op de wetgeving inzake drugs. In het betrokken vonnis van de correctionele rechtbank van 25 oktober 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, kan alleszins gelezen worden: *“Uit het telefonieonderzoek komt naar voor dat R.E.M. het telefoonnummer beheert waarop de klanten drugs kunnen bestellen en dat hij de straatverkopers aanstuurt, de dagopbrengsten ontvangt en de straatverkopers vergoedt. Uit de verklaringen van medebeklaagden, de bevindingen tijdens de huiszoeking, de tapgesprekken en de overige gegevens van het strafonderzoek blijkt dat R.E.M. mede de leiding had over de criminele organisatie die de omvangrijke drughandel organiseerde. Op het ogenblik dat R.E.M. op de luchthaven van Charleroi wordt staande gehouden, blijkt hij zich te bedienen van het paspoort van zijn buurman M.E.M.. Tijdens de huiszoeking werd in de woning van R.E.M. een bus pepperspray aangetroffen, dat een verboden wapen is (tenlastelegging H.I). R.E.M. betwist ter terechtzitting bij monde van zijn raadsman de feiten niet.”* en *“De feiten zijn zeer ernstig. Beklaagden werkten op georganiseerde wijze samen om een drughandel in cocaïne en heroïne uit te baten met als enige bedoeling snel geldgewin. Hierbij hielden zij geen rekening met de schadelijke gevolgen en gevaren van deze drugs, vooral van het verslavende heroïne, voor de gebruikers en hun omgeving, noch met de gevolgen en overlast voor de maatschappij in haar geheel”*. Gelet op dit alles, de rechtspraak, vermeld in de punten 2.11. en 2.12. en de andere elementen die opgesomd werden in punt 2.5., kan de Raad het noch kennelijk onredelijk, noch disproportioneel achten dat de verwerende partij verzoeker een ernstige bedreiging acht voor de openbare orde en aan verzoeker een inreisverbod van 10 jaar oplegt. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker niets inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij zich gedragen heeft met een totaal wantrouwen, zowel voor de fysische integriteit als voor het psychologische evenwicht van zijn slachtoffers, en hierdoor een gevaar voor recidive vertegenwoordigt.

2.14. Verzoeker brengt geen concrete omstandigheid aan die zijn geval kenmerkt waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Verzoekers algemene bewering dat geen enkel individueel onderzoek gedaan werd in zijn zaak en dat er geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan zijn geval, toont niet aan dat de verwerende partij daadwerkelijk de zorgvuldigheidsplicht geschonden heeft.

2.15. Verzoeker valt erover dat de ten laste gelegde feiten dateren van ruim acht jaar geleden, maar verzoeker kan niet veronachtzamen dat zijn veroordeling tot 5 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen dateert van 25 oktober 2013 en dat verzoeker deze straf conform eigen zeggen pas uitgezeten heeft sedert begin oktober 2018. Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als een niet recent gegeven. Verzoeker verwacht dat de verwerende partij rekening zou houden met zijn detentieparcours en zijn *“situatie sindsdien”* - die verzoeker niet verder concretiseert - maar de Raad ziet niet in wat de grondslag is van deze verwachting en verzoeker maakt het ook niet duidelijk.

2.16. De Raad neemt akte van het betoog van verzoeker dat het nooit zijn intentie is geweest om hier gedurende een langere termijn te blijven. Deze intentie neemt niet weg dat een vreemdeling die langer dan drie maanden in het Rijk verblijft, zijn situatie op administratiefrechtelijk vlak in orde moet brengen, wat verzoeker, gelet op diverse bevelen om het grondgebied te verlaten die hem uitgereikt werden, nagelaten heeft.

2.17. Met zijn blote bewering dat hij een zeer goed contact heeft met *“een broer”* in België, kan verzoeker de beoordeling van de verwerende partij niet onderuit halen die hierover figureert in de bestreden beslissing, met name: *“Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorrecht door hem ingevuld op datum van 21/09/2018 dat hij een broer heeft die woonachtig is in België. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling : *relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.*) *In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn broer. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn broer wordt dan ook niet aangenomen.”* Verzoeker maakt voorts nog

gewag van het feit dat zijn beide ouders in Marokko zijn overleden en dat hij nog familie heeft in *“Spanje, in Frankrijk, in Nederland, etc., etc.”* maar dit is niet meer dan een bloot betoog dat de bestreden beslissing niet onderuit kan halen. De ter terechtzitting neergelegde stukken over een verblijf van verzoeker in Spanje dateren van 2011, zijn derhalve niet langer actueel en zijn dus niet van aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststelling. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat een verder contact met zijn niet nadere genoemde familie niet noodzakelijkerwijs een verplaatsing veronderstelt van dezen naar Marokko maar ook kan plaatsgrijpen aan de hand van moderne communicatiemiddelen. De Raad neemt tenslotte nog akte van het betoog van verzoeker *“In Marokko heeft hij namelijk een adres, heeft hij papieren, en heeft hij werk, waardoor hij aldoor zonder enige problemen opnieuw kan functioneren”*.

2.18. Door te benadrukken dat zijn belangen ernstig worden geschaad door de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke, dan wel disproportionele houding van de verwerende partij.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. EKKA